

[RZYGACZ *sb m*

N sg rzygacz.

Sł stp, Cn brak, Linde bez cytatu.

Ten, kto wymiotuje: Rzyg[a]cz [*wyd. 1605: rzygącz*]/ et Rzygáwiec/ Ructator *Volck Yyy3.*

Cf **[RZYGAWIEC]**

DDJ